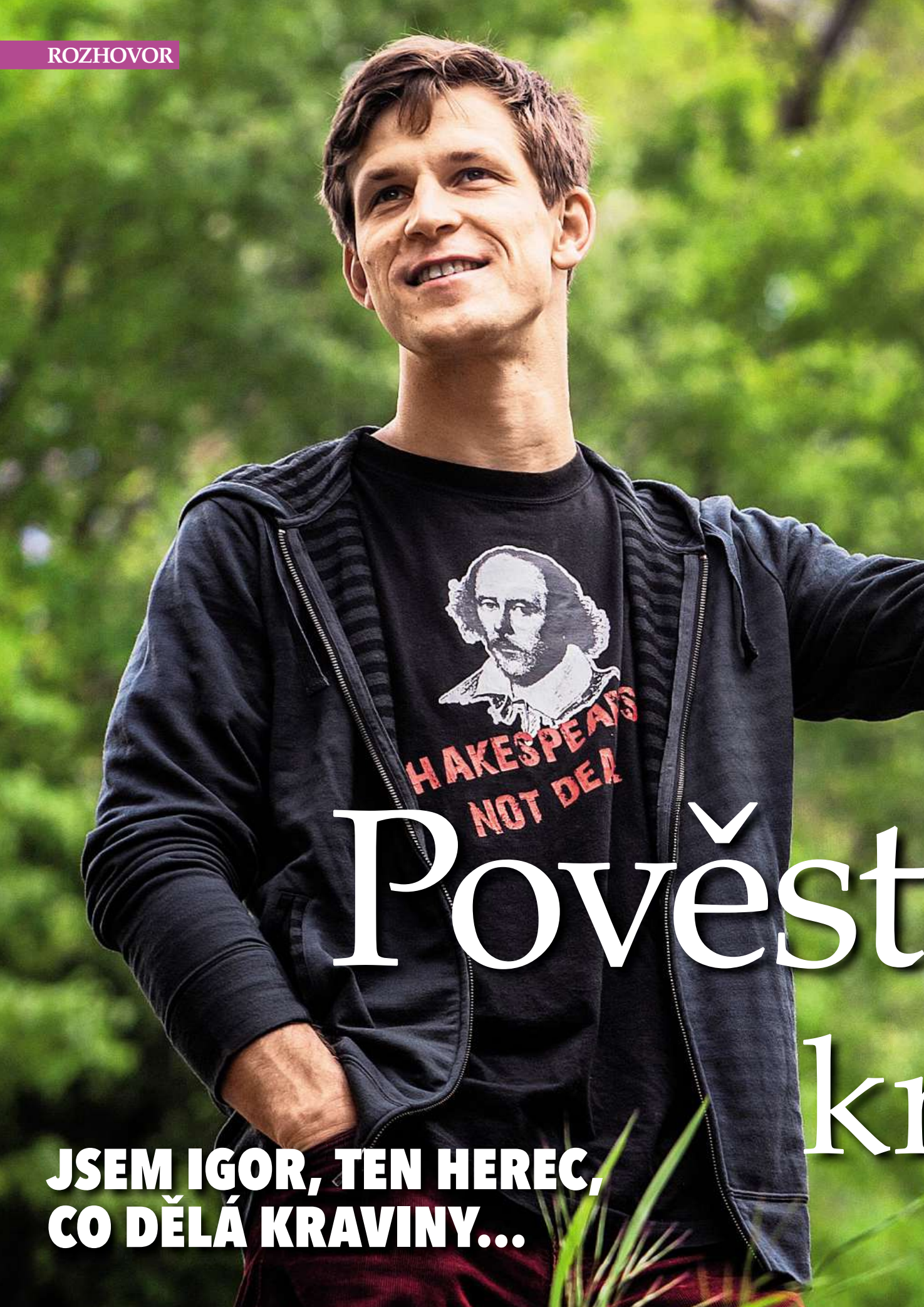


ROZHOVOR

A young man with short brown hair is smiling and looking upwards and to the right. He is wearing a dark blue zip-up hoodie over a black t-shirt. The t-shirt features a white graphic of William Shakespeare's head and the text 'SHAKESPEARE'S NOT DEAD' in red. He is standing outdoors with a lush green background of trees and foliage. His right hand is in his hoodie pocket, and his left arm is extended outwards.

Pověst kr

**JSEM IGOR, TEN HEREC,
CO DĚLÁ KRAVINY...**

Jeho kolegyně Iva Janžurová ho chválí snad v každém rozhovoru. Hraje jí milence i sluhu. V Ostravě, kam šel na zkušenou, platil za playboye, v Národním divadle mu zase přezdívalí Otázkovič, protože se pořád na něco ptá. IGOR OROZOVIČ (31). Herec, co umí

tančit, vyřezat ze dřeva loutku, skládat hudbu, hrát na klavír, a přitom si myslí, že vše dělá sotva průměrně. Co ho rozčiluje? Jaké neřesti ho naučila Ostrava? A co si zapisuje do diáře?

playboye, ev balkánská



V inscenaci *Audience u královny* Igor Orozovič ztvárnil Johna Majora. „Podle paní Ivy mám vlasy buď málo šedivé, anebo zase moc. Ona si potrpí na detail,“ tvrdí.

■ **Herci putují většinou z Ostravy do Prahy, vy jste šel obráceně. Jak těžké bylo před třemi roky kývnout na nabídku Národního divadla a vrátit se zase domů?**

Mnohem těžší než předtím odejít do Ostravy. To jsem bral jako výzvu, možnost postavit se po škole na vlastní nohy. Do té doby jsem bydlel s mámou. Šel jsem vlastně do světa, na zkušenou.

■ **Naučil jste se tam vařit?**

Na obědy jsem chodil do divadelní jídelny. Klasika – tácy, stravenky... Horší to bylo s večeremi. Ty často zachránilo legendární místo – kebab na Stodolní. Nikdy nezapomenu jeho chuť. Samozřejmě že jsem se něco naučil. Když už něco uklohním, je to i docela dobré. Teď jsem si zrovna říkal, že bych měl přestat utrácet a občas si něco uvařit. Ale čas je nepřítel. A já než nakoupím, než to připravím, než to uvařím... A pak je to za pět minut ve mně. Po představení v jedenáct navíc nemá smysl rozdělovat oheň... V Ostravě jsem se naučil hlavně něco jiného. Pít rum, slivku, kouřit. A to nejen cigarety (*smích*).

■ **Rum kubánský, nebo jihoamerický?**

Tuzemák! To k tamnímu životnímu stylu nějak patřilo. Jinak jsem whiskey. Ale naučit se po představení chodit do hospody pro mě byl celkem problém. Samozřejmě to je součást divadelního života. Tam obzvlášť. Každé divadlo má své oblíbené podniky, kde se všichni po představení sejdou. Mně se to strašně líbilo, ale nebyl jsem

schopen se toho pořád účastnit. Po představení už mívám divadla i lidí dost, jsem unavený, mám chuť někam utéct... A to v Ostravě znamenalo domů, protože jsem tam znal lidi převážně z divadla. Jenže doma je pak člověku líto, že není s ostatními a že je asociál a trhá partu... No, smáli se mi trochu. Když jsem vždycky dosrkal to pivo nebo panáka whisky a šel domů. Tomu kaž-

„V Ostravě jsem se naučil pít rum a kouřit.“

dodennímu hospodskému životu jsem se prostě v Ostravě nenaučil, což ale neznamená, že za to neumím pořádně vzít.

■ **A zlepšil jste se tam, v Národním divadle moravskoslezském, jako herec?**

Snad ano. Divadla tam jsou skvělá a dostával jsem samé báječné role. A i když je to čtyřsouborové divadlo, všichni jsme se znali. I s baletákama a lidmi z opery. Byli jsme taková velká rodina. Vlastně i s diváky, kteří tam divadlo milují a chodí do něj. Což je možná zvláštní, v takovém drsném kraji.

■ **A v pražském Národním?**

Mám pocit, že někteří diváci sem nechodí až tak s otevřenou náručí. Jako by si říkali: „Tak a teď se ukažte.“ V Ostravě diváci berou divadlo za svoje, podporují ho. A pořád mi říkají, že jsem jejich herec, i když tam

dohrávám už jen v několika inscenacích. Ale ono to nejde až tak srovnávat. Národní v Praze je úplně jiné divadlo...

■ **Jak byste ještě popsal rozdíly mezi Prahou a Ostravou?**

Lidi tam jsou hrdí na svůj původ. Je to tvrdší kraj, a tím pádem jsou ty lidi podle mě mnohem schopnější a akčnější. Mladí jsou mnohem živelnější, chtějí zkoušet nové věci. A když vás tam někdo pozve, znamená to, že vás opravdu chce vidět. Není to jen formální pozvání. Ostraváci jsou i otevřenější a přímočařejší. Pro nadávku taky nejdou daleko. Ale aspoň člověk ví, na čem je.

■ **Popral jste se tam?**

Párkrát bylo na Stodolní namále... Někteří lidé v sobě mají nějakou neukojenou agresi, nebo smutek, a mají chuť se prostě porvat. A je jedno s kým. Jsou připravení a odhodlaní udeřit, což běžný civilista není, a to ho oslabuje. Tyhle lidi není těžké poznat. Důležité potom je neprovokovat a nenechat se vyprovokovat. Není žádné hrdinství nechat si rozmlátit hlavu. Úplně se mi do toho nechce, ani když mi v žilách, díky dědečkovi, koluje srbská krev.

■ **Navzdory té balkánské krvi na mě působíte hodně klidně.**

Opravdu ale jen tak působím. Jsem temperamentní, ukřižovaný a cholerický. Stejně jako celá moje rodina.

■ **Co vás rozčilí?**

Každá kravina. Třeba že v hospodě není jídlo, na které jsem se těšil. Ale nevím, jestli

to je balkánskou krví, nebo tím, že jsem blbec (*smích*). Rozčiluju se třeba u společenských her, nejvíc u vrhábů. Lidi si pak myslí, že neumím prohrávat. Ale tak to není. Vím, že to je jenom hra. Navíc já skoro ve všem vždycky pohraju, takže jsem zvyklý. Ale baví mě ten adrenalin.

■ Když to nepadá, bouchnete do stolu?

Při hře klidně. Mívám chuť i v běžném životě, ale většinou zvítězí jakási slušnost. Byl jsem docela přísně vychovaný. Máma na mě a na bráchu byla sama, tak musela být tvrdá. Učitelka, speciální pedagogika. Učí na dětské psychiatrii děti s poruchami chování. Nevím, jestli jsme byli my průpravou pro její pedagogické působení, nebo jestli naopak brala školu jako trénink na nás (*smích*).

■ Nechyběly vám mužské vzory?

To si uvědomuju až zpětně. Mrzí mě třeba, že jsem jako teenager nenašel vztah k rockové a takové chlapčtější muzice. Třeba Davida Bowieho jsem objevil až teď po jeho smrti. A našel jsem v něm génia.

■ V jednom rozhovoru jste řekl, že vidíte génia v mnoha lidech kolem sebe. Pořád to platí?

Ano, obdivuju každého, kdo něco dobře umí. Někdy mě to nakopne k další práci, ale častěji si řeknu: „Tak to nemá cenu, abych se o něco snažil, když tenhle člověk je v tom tak dobrý.“ Mám pak chuť spíš vyklidit pole. To platí i o hraní. Ale před časem jsem si řekl, že si budu věci užívat a dělat je pro radost a že se budu míň hodnotit a srovnávat.

■ Není to všechno jen falešná skromnost?

Myslím, že jsem fakt sotva průměrný herec.

■ A dvě nominace na Thálii jsou co?

Ale vždyť jsem ji nedostal. A těch „ale“ je tam mnohem víc.

■ Změnilo by se něco na vašem sebevědomí, kdyby vám tu cenu udělili?

Myslím, že by ho to trochu uklidnilo. Ale nakopla mě i ta nominace. Jsem typ, co potřebuje být chválen a motivován. Divadlo je o uvolněnosti, není to box. Na druhou stranu musím říct, že se mi celkem ulevilo, když jsem ji nedostal, protože jsem nemusel jít na jeviště a říkat moudré věci. Toho jsem se strašně bál. Neumím mluvit spatra.

■ Vždyť jste herec...

Ale když mluvím na veřejnosti za sebe, koktám (*usmívá se*).

■ Na divadle se taky rozčilujete?

Dost často. Zvlášť když mám svoje dny,

nebo jsem nervózní nebo naštvaný, že to nejde tak, jak by mělo. To pak jsem na všechny dost nepříjemný. Chovám se jako idiot, ale nedá se to zastavit. A ti, kteří to schytají, ne vždy chápou, že to není osobní, že to je jen krátkodobá cholerická záležitost. Nejvíc to schytávají maskérky z Národního. Dobře se známe, tak si to na nich vylejvám. Taký je to tím, že sedět v křesle, když se připravuju na představení, je pro mě mučení. Tak se jim tímto moc omlouvám. Kristýnce jsem k narozkám dal antistresový polštářek.

„Když mám svoje dny, jsem dost nepříjemný.“

■ Možná byste si měl jeden koupit pro sebe...

Asi jo. Občas halt nejsem schopný nějakou energii v sobě ukočírovat. Ale nejde jen o tu negativní. Kupodivu mě při práci víc hendikepuje ta pozitivní. Když mám nějaký nápad nebo názor, musí to prostě ven. I když se to třeba netýká mě. Jenže jak jsem toho plný, nedokážu to říct v klidu. Nikdo

mě pak neposlouchá. A to mě samozřejmě ještě víc vyštengruje. A taky mě nikdo neposlouchá, protože asi mluvím až moc. V Národním mi přezdívali Otázkovič.

■ Už to schytala i kolegyně Iva Janžurová?

Asi jo. I když na ni křičím jen v nadsázce. K ní mám velký respekt. A ona zase respektuje mě, máme hezký vztah.

■ Jak jí říkáte?

Paní Ivo. Prosila mě, abych tu paní vynechal, ale mně se to líbí takhle.

■ Čím ji zaručeně rozčilíte?

Když se s ní nerozloučím po představení. A když nemám dobře udělané vlasy jako John Major (*v inscenaci Národního divadla Audience u královny, kde hraje někdejšího premiéra Johna Majora a Iva Janžurová královnu Alžbětu II., pozn. red.*). Buď je mám málo šedivé, nebo moc. Nebo příliš do čela. Paní Iva si potrpí na detaily (*usmívá se*).

■ Dokázal byste ji charakterizovat třemi slovy?

Ne. Před pár dny jsem jí psal přání k narozeninám a hrál jsem si tam s osloveními: Vážený fenoméne, drahá legendo, milá inspirace. Tak asi tak. Je to obrovská osobnost. A zároveň je to pořád ta Paní Iva. A k tomu ještě Holka Iva. S ohromnou ži-

Iva Janžurová si mladšího kolegu vybrala i do inscenace *Božská Sarah*, kterou uvádí Divadlo Kalich. „Těší mě, jak je vidět, že jsme na sebe totálně napojení, a jak nám to na jevišti klapne,“ říká Orozovič.



votní energií, což je dar od Boha, který upřímně závidím. Ona se nazastaví. Pořád vymýšlí, co by ještě kde spáchala... V nemocnici například psala hru. A k tomu ke všemu je pokorná. Když se spojí tolik věcí dohromady, zrodí se skutečná osobnost. Podobně vnímám například Jiřího Lábusse. Oni neustále jdou kupředu, zajímají se o nové věci, jdou do všeho, neodsuzují nic a obklopují se mladými lidmi. Ale abych jen nepěl ódy, taky mě umí vytočit a umí být pěkně umíněná (*usmívá se*).

■ **S Ivou Janžurovou jste se poprvé potkali v inscenaci *Les*. A hned jste hráli milence. To vás nevyděsilo?**

Tak je to role jako každá jiná. Hraju milence i Chantal Poullaine v inscenaci *Kurtizána*. Taky hraju homosexuála v inscenaci *Spolu/Sami*. Klidně bych hrál milence Mirkovi Donutilovi (*smích*). Každý se mě na *Les* ptá. Ale tam je to primitivní. Vychytralý klouček, který lásku předstírá. Mnohem intimnější hraní prožíváme v *Božské Sarah*. Tam paní Ivě, která ztvárnila herečku Sa-

rah Bernhardtovou, hraju osobního sluhu. Ryjí do sebe, ale svým způsobem se mají hodně rádi. Jedna z nej pochval pro mě je, když lidé říkají, jak je vidět, že jsme na sebe totálně napojení. Odráží se to i v tom, jak na sebe jsme schopni reagovat a jak se navzájem podporujeme. Naprosto natvrdo si říkáme navzájem i připomínky, což je v divadle hodně vzácné.

■ **V inscenaci *Spolu/Sami* hrajete homosexuála v klubu. Opravdu v té roli necítíte větší ostych, než když třeba hrajete Švandu ve *Strakonickém dudákovi*?**

Pro mě je to zajímavý úkol, zajímavý výlet. Během zkoušek mi vytýkali, že jsem pořád hrozně maskulinní. Nechtěl jsem z toho dělat karikaturu, přehrávat to. Říkal jsem si, že to, že jsem teplej, je přece jasný z toho příběhu. Že se nemusím kroutit a šišlat. Ale

„Ženské mám rád. To je fakt.“

pořád to nebylo ono. Tak jsem si vybavil ty homosexuály hodně přestřelené a exaltované. Pár jich znám. To, co mě připadlo jako parodie, je pro ně přirozenost. Přidal jsem na gestech a režisér byl konečně spokojený. Akorát se do toho před každým představením musím dostat (*smích*).

■ **Jak to děláte?**

Stoupnu si před zrcadlo a snažím se v sobě probudit trochu té hysterie nebo přecitlivělosti. Při téhle hře se mi potvrdilo, jak dobré je jít na to přes tělo. Před představením chodím po šatnách, že jsem ta vykroucená buzna a máchám rukama. Když to člověk chytne do těla, ta energie ovlivní i myšlení. Blbě je, že když pak jdu po představení do kavárny, že se mě to leckdy drží (*smích*).

■ **Přitom v Ostravě jste platil za velkého playboye...**

To označení je pozitivní, nebo negativní? Ženské mám rád. To je fakt.

■ **Napsal jste píseň o labuti, která se zamilovala do šlapadla a málem umrzla. Zažil jste taky nějakou velkou nešťastnou lásku?**

Asi moc ne. Když už se zamiluju, tak je to většinou šťastná láska. I když jednu romantickou bolest mám... Ale ta je tajná.

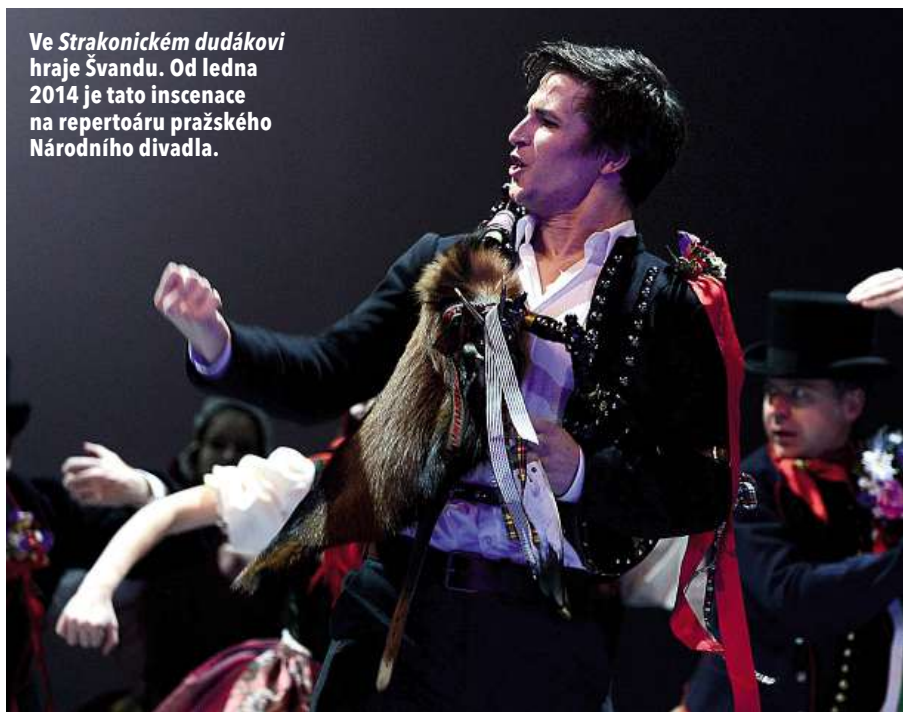
■ **Před třemi roky jste v televizi řekl: „Doufám v lásku na celý život, ale nevěřím v ní.“ Už se to změnilo?**

Ne, možná bych to jen přehodil. Nevěřím v lásku na celý život, ale doufám v ní. Ale



V inscenaci *Spolu/Sami* si Igor Orozovič zahrál homosexuála. Má rád sladké a do posilovny prý nechodí. „Mám dobré spalování,“ tvrdí.

Ve *Strakonickém dudákovi* hraje Švandu. Od ledna 2014 je tato inscenace na repertoáru pražského Národního divadla.



je dobré si uvědomit realitu. Parafrázoval bych citát o demokracii: Monogamie není ideální uspořádání, ale je to to nejlepší, co zatím máme... Samozřejmě že toužím po celoživotní lásce. Ale zároveň vím, že prvotní chemie opadne, vím, že po rozchodu jsem smutný a nic nemá smysl, ale že do dvou let se člověk většinou znovu zamiluje. A třeba to bude tentokrát na celý život.

■ Kromě hraní umíte tančit, vyřezat ze dřeva loutku, skládat hudbu, hrát na klavír. Co z toho vás baví nejvíc?

Asi hudba. K té mám nejbliž a dokáže mě naplnit energií a zaplavit endorfiny. Výtvarno je zase relax, únik do jiné dimenze. Nejraději mám koláže a čerstvě jsem objevil akvarel. Ale nic z toho není profi. A taky to není nic výjimečného, každý umělec si odskakuje k dalším směrům. Říkám tomu „kutilství v oboru umění“. A u té činohry je taky těžké určit míru profesionality. Stačí mít talent a nějakou základní techniku a můžete na jeviště. To třeba u baletu si nemůžete říct „Budu dělat balet“, vzít si piškoty a vskočit na jeviště – to by asi nevyšlo. Vždycky si říkám: „Umět tak jednu věc pořádně.“

■ Proč se tedy nevěnujete jen jedné věci?

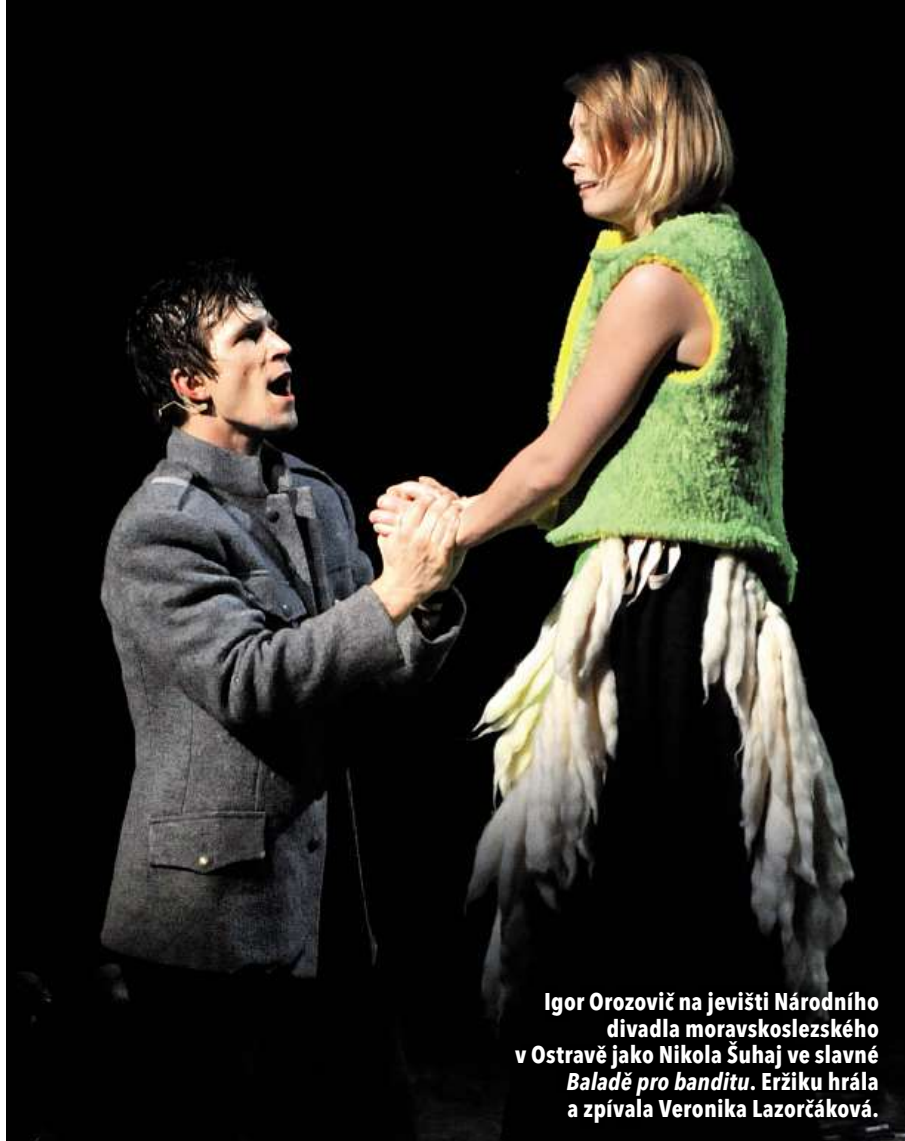
Protože bych nevěděl který. Stalo se, že jsem vystudoval herectví, asi to umím ze všeho nejlíp, a tak se tím žívím. Přitom jsem nikdy neměl dané, že chci být herec. Plánoval jsem, že budu veterinářem, proto jsem šel na gymnázium.

■ Když jste byl za ztvárnění Mozarta nominován na Cenu Alfréda Radoka, říkal jste, že na rozdíl od něj vy toho o průměrnosti víte dost. Řeknete si někdy, že jste se tomu Mozartovi aspoň přiblížil?

To by bylo dost smutný, protože to bych neměl soudnost. I když, můžu se uklidňovat tím, že spousta génů byla uznána až po své smrti. Ale u činoherců to asi neplatí. To by bylo vtipný. Herec, na kterého za života nikdo nechodil, ale po jeho smrti ho konečně pochopili a začali uznávat (smích).

■ Řeknete si vůbec někdy, že jste byl dobrý?

Umím se pochválit. Občas za představení. A myslím, že se mi povedly písničky do posledního kabaretu (se spolužáky z DAMU založil divadelní spolek *Cabaret Calembour*, pozn. red.). Na náš kabaret jsem vůbec pyšný. Právě teď slavíme sedm let existence.



Igor Orozovič na jevišti Národního divadla moravskoslezského v Ostravě jako Nikola Šuhaj ve slavné *Baladě pro banditu*. Eržiku hrála a zpívala Veronika Lazorčáková.

■ Před třemi roky jste si v rozhovoru přál zastřený hlas a nějaké ty vrásky navíc, abyste měl větší charizma a mohl zpívat šansony. Přibýly vrásky?

Přibývají postupně s každou životní zkušeností. To můžou být i vrásky od úsměvu. Bojuju se svým pesimismem a bručounstvím. Mám pocit, že přes loňské prázdniny jsem se aspoň trošku zklidnil. Byl jsem v Ru-

„Nevěřím v lásku na celý život, ale doufám v ni.“

munsku a v Uzbekistánu. Vypadnout pomáhá. Před dvěma roky jsme měli jet do Íránu, udělal jsem si už i vízum, jenže pak jsem se podíval do diáře a měl jsem tam v tom týdnu jedno představení na letní scéně Ungeltu, s tím nešlo nic udělat. Letos se chystáme do Etiopie, už máme letenky. A já repelent a moskytiéru, komáři milují mou krev.

■ Jezdíte s partou z divadla?

S kámoši z gymplu. Vždycky jsme si říkali Čtyřlístek. Pak k nám přibýli další

dva kluci. Známe se dvacet let, od páté třídy. Nemusíme si před sebou na nic hrát. Kluci jsou hodně zcestovalí, takže oni většinou vyberou destinaci a já se jen přifařím. Navíc jsou superinteligentní a supervzdělání, takže vědí o těch zemích, ekonomikách, politice vše. Já při těch dlouhých debatách většinou jen zírám a pokládám dotazy.

■ Jak byste popsal svoji roli v té vaší partě?

Jsem Igor, ten herec, co dělá kraviny. Ale oni je dělají všichni. Hlavně jsem ten, co pořád nemá čas. Oni si na rozdíl ode mě můžou normálně brát dovolenou.

■ Takže se jezdí podle vašeho diáře?

Je to tak. A za to jim děkuju. Jinak bychom se nepotkali. Už půl roku si tvrdě blokuju jeden víkend. Jedeme na zámek, který jeden z kluků koupil se svým tátou. To je taková naše pánská jízda. Pro mě je to oáza být s nimi. Útek od divadla a od těch našich uměleckých blábolů. Můžu svět sledovat jinýma očima. Pak mám ještě partu z turistického oddílu, kam jsem kdysi chodil. Známe se asi patnáct let. Sjezdili jsme nadvoko Rumunsko, Turecko, Ukrajinu, Bul-

harsko... Pořád něco podnikáme, vyrábíme, hrajeme. A zase je to osvěžující mix lidí mimo divadlo: profesor z gymnasia, zubařka, právnička, geodet. Je štěstí mít takové lidi kolem sebe.

■ Jakou máte přezdívku?

Mám výrazné jméno, respektive v době mého mládí bylo hodně ojedinělé, takže to nic nepřebilo. Kdysi si ze mě dělali srandu a místo Igor mi říkali Idol. Pak z toho byl Sidol, ten prostředek na čištění. Ale to bylo jen chvíli. Takže jsem prostě Igor.

■ Co vás ještě baví kromě cestování?

Staré věci. Mám jich plný byt. Mám na Žižkově malinkatý, jen jeden pokojík. A všude jsou knihy, krabičky, nástroje, loutky, obrazy, gramofon na kliku... Nedávno jsem u popelnice našel tři krabice šelakových desek – poklad! (*starý typ gramodesek, který se vyráběl hlavně před 2. světovou válkou, pozn. red.*). Poslední dobou už se ale snažím nebýt tak horlivý sběrač a vybírám si praktičtější věci.

■ Třeba?

Nádobí, karafu na whisky, lampy, dýmky... Mám úžasnou hliněnou konvičku z Japonska.

ská. Úplně umělecké dílo. Když si nalévám čaj, mám radost, že se jí dotýkám. Mám rád kvalitní věci s nějakou estetickou hodnotou. Pochvě zpracované kvalitní materiály. Takové věci pak mají svou energii a dobře slouží. A rád střídám hodinky. Tyhle, co mám na ruce, jsem koupil v bazaru za

„Byl jsem v takové křeči, že jsem si bloknul krk.“

dvě stovky. Jsou to švýcarské šlapouchy celkem dobře. Ale nejradši nosím primky. A nosil jsem je ještě před hipsterskou vlnou. Jedny jsem dostal od dědečka. Od mámy jsem za tu druhou nominaci na Thálii dostal krásné zlaté kapesní hodinky, musím si na ně pořídit řetízek. A nedám dopustit ani na digitální Casia z Maroka.

■ Jaký největší poklad jste v bazaru objevil?

Diář z roku 1920, stál deset korun. A je v něm milostný deník. Nádhera. Byl to

vztah na rok. Chlap se jmenoval Ota, ona, co to psala, nevím jak. Leden, únor si vyměňovali jen dopisy. On byl na vojnu. Pak tam byl zápis, že šli do kina. Tak jsem si hledal, na co v těch letech asi mohli jít, kam asi šli tancovat. Rekonstruoval jsem tu dobu. Pak došlo k prvnímu sexu. Stálo tam: „Dnes jsem mu dala vše.“ Pak mu dávala vše celkem často (*smích*). Psala, co od něj dostala za dárky. A najednou se vplížila krize. Psala třeba: „Dnes velmi smutno, už týden neodepsal.“ A v zimě to skončilo...

■ Vy si taky píšete deník?

Zapisuju si věci do diáře, třeba sny, nápady, básničky, různé události, nebo jak se povedlo představení. Třeba tady mám: „Dnes boží představení, svoboda, hráli jsme si s tím.“ Nebo tady: „Kurtizána nic moc.“ A tady: „Byl jsem v takové křeči, že jsem si bloknul krk.“

■ Jak často je to představení špatné?

Většinou... (*smích*)



Milan Eisenhammer

Foto: Tomáš Krst / MAFRA

Igor Orozovič bydlí na Žižkově. „Mám to tam moc rád. Hlavně místní restauraci La Casa,“ říká.



IGOR OROZOVIČ (31)

Vystudoval činohru na pražské DAMU, v roce 2009 odešel do Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Před časem se vrátil do Prahy a v Národním divadle se uvedl titulní rolí ve *Strakonickém dudákově*. Hraje tam i v dramatu *Les*, ve hře bratří Čapků *Ze života hmyzu*, ve hře *Audience u královny*, *V rytmu swingu buší srdce mé* nebo v *Othellovi*.

Filmové role: *Bella Mia* (2013), *Nepravděpodobná romance* (2013), *Zakázané uvolnění* (2014), *Fotograf* (2015), *Laputa* (2015).

Je spoluzakladatelem a spoluautorem Cabaretu Calemhour, pro který kromě textů píše i hudbu a ve kterém s ostatními tvůrci účinkuje.